

OHEŇ & PLAMEN

JENNY HANOVÁ
SIOBHAN VIVIANO VÁ

COL
BOO

Oheň a plamen

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jenny Hanová, Siobhan Vivianová

Oheň a plamen – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

JENNY HANOVÁ
SIOBHAN VIVIANOVÁ

OHĚŇ

a

PLAMEN

COO
BOO

Přeložila Romana Bičíková

Copyright © 2013 by Jenny Han and Siobhan Vivian.

Published by arrangement with Folio Literary Management, LLC
and Prava I Prevodi.

Book design by Lucy Ruth Cummins

Jacket photography copyright © 2013 by Anna Wolf

Translation © Romana Bičíková, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-7544-418-9

ISBN e-knihy 978-80-7544-463-9 (1. zveřejnění, 2017)

„Prvně v životě jsem trochu poznala, jak chutná pomsta:
Měla říznou příchut' jako silné víno, které nás rozehřeje,
když je polkneme – ale zůstala mi po ní kovová, leptavá
pachuť a měla jsem pocit jako při otravě.“

CHARLOTTE BRONTĚOVÁ

LILLIA

Nedokázala jsem se rozhodnout, co si vzít na sebe. Nejdřív jsem chtěla něco uvolněného, jako džíny a košili, ale pak jsem si řekla, že radši ne. Co kdyby tam byli jeho rodiče? Měla bych si vzít šaty, něco decentního, třeba ty šedé s kulatým výstřihem a tenkým páskem. Jenže to by pak vypadalo, jako bych šla na pohřeb, a tak jsem si zkusila hedvábné košilové šaty se žlutými květy, ale to zas působilo moc jarně, moc vesele.

Dveře výtahu se s cinknutím otevřou a já vyjdu do chodby. Je pondělí brzo ráno, hodina před začátkem školy. Nesu proutěný košík s čerstvě napečenými čokoládovými cookies a přání k brzkému uzdravení pokryté růžovými a červenými obtisky rtěnkou namalovaných rtů. Na sobě mám námořnický modrý svetr s rolákem a béžovou minisukni, krémové punčocháče a hnědé semišové kotníčkové boty na podpatku. Vlasy jsem si natočila a stáhla je do nízkého culíku.

V duchu snažně doufám, že na mě není vidět, jak provinile se cítím.

Aspoň to nebylo tak hrozné, jak to vypadalo, opakuju si pořád dokola. A rozhodně to tehdy večer vypadalo hrozně. Vypadalo to příšerně. Vidět, jak se Reeve řítí z pódia a padá v pokrouceném chumlu na podlahu... na to nikdy nezapomenou. Ale páteř poškozenou nemá, jen pohmožděnin a bolesti. Jediné vážnější zranění je zlomená lýtková kost, což, uznávám, není zrovna super.

Bývali by ho pustili z nemocnice dřív, ale doktoři chtěli ještě udělat nějaké testy, aby se ujistili, že neměl záchvat. Pokud vím, na drogy ho netestovali. Byla jsem si jistá, že to udělají, ale Kat si zase byla jistá, že ne, že u někoho, jako je Reeve, u sportovce, se s tím nebudou obtěžovat. Takže o té extázi, co jsem mu tajně dala do pití, nikdo neví. Reeva nevyhodí z týmu ani ze školy a já nepůjdu do vězení. Dneska by ho měli pustit.

Nejspíš jsme z toho oba vyvázli ještě dobře.

Teď se vrátíme ke svým normálním životům. Ať už to znamená cokoli. Po tom všem, co se letos stalo, už nevím, jestli se ještě někdy budu cítit „normálně“, nebo jestli vůbec chci. Jako by existovala Lillia *před* a Lillia *po*. Lillia *před* žila bezstarostný život, vůbec nic netušila. Lillia *před* by nic z tohohle nezvládla – neměla by ani páru, co se sebou. Teď jsem mnohem drsnější, už ne tak jemná a bělostná jako lilie. Dost jsem toho zažila a dost jsem toho viděla. Nejsem ta holka, co byla tehdy na pláži s kamarády. To se všechno změnilo ve chvíli, kdy jsme potkaly ty kluky.

Dřív jsem se bála, že budu muset ostrov Jar opustit, že budu daleko od své rodiny a kamarádů. Teď ale myslím na to, že až příští rok nastoupím na vysokou, nikdo nebude znát Lillii *před* ani Lillii *po*. Budu prostě jen Lillia.

Žena na příjmu se na mě usměje. „Jdeš za naším hvězdným fotbalistou?“ zeptá se.

Opětuju jí úsměv a přikývnu.

„Má pokoj na konci chodby.“

„Díky,“ řeknu. „Je tam s ním někdo?“ zeptám se pak.

„Ta rozkošná drobná hnědovláska,“ mrkne na mě žena.

Rennie. Mám pocit, že se od něj od sobotní noci nehnula ani na krok. Dvakrát jsem jí volala, ale nezavolala mi zpátky. Nejspíš je na mě pořád naštvaná, že jsem se královnou podzimního plesu místo ní stala já.

Projdu chodbou. V ruce třímám košík a přáníčko. Nemocnice odjakživa nesnáším. Ty studené zářivky a pachy... Když jsem byla malá, vždycky jsem se snažila zadržet dech na tak dlouho, jak to jen šlo. Teď umím zadržet dech na docela dlouho, ale tuhle hru už nehraju.

Čím jsem blíž k jeho pokoji, tím rychleji mi buší srdce. Neslyším nic jiného než jeho tlukot a cvakání mých podpatků po podlaze.

A pak už stojím přede dveřmi pokoje. Visí na nich cedulka s jeho jménem. Jsou pootevřené na maličkou škvírku. Položím košík na zem, abych mohla zaklepat, a vtom ke mně dolehne Reevův hlas, zastřený a vzdorovitý. „Je mi fuk, co říkají doktoři. Takhle dlouho mi rekonvalescence nebude trvat ani omylem. Jsem v top kondici. Za chvíli budu zpátky na hřišti.“

Rennie popotáhne. „Však jim ještě ukážeme, Reevíku.“

Někdo se kolem mě protáhne. Sestra. „Dovol, drahoušku,“ zašvitoří a rozrazí dveře. Potom odhrne závěs, který rozděljuje místnost napůl, a zmizí za ním.

A pak už vidím Reeva ve vybledlém nemocničním úboru. Neholil se, takže mu tvář zdobí lehké strniště, a pod očima má temné kruhy. V jedné paži má trubičku s nitrožilní výživou a nohu má v sádře, od chodidla až po stehno. Vykukují mu z ní jen prsty a ty má nateklé a fialové. Paže má plné řezných ran a strupů, nejspíš z těch stěpů, co se té noci na všechny sypaly ze stropu. Několik větších ran má zašitých

tenkou černou nití. Na té nemocniční posteli mi připadá podivně malý. Vůbec si není podobný.

Rennie má zarudlé oči, a když mě spatří, přimhouří je. „Ahoj.“

Polknu a zvednu přáníčko. „To ti posílají holky z týmu. Moc tě... moc tě pozdravují.“ Pak si vzpomenu na sušenky. Vykročím a chci podat košík Reevovi, ale potom si to rozmyslím a jen ho položím na židli u dveří. „Donesla jsem ti sušenky. S čokoládovými kousky, myslím, že ti chutnaly, když jsem je loni pekla na tu benefici pro debatní tým...“ Proč pořád ještě mluvím?

Reeve si rychle otře oči rohem příkrývky. „Dík,“ vyrazí ze sebe ochraptěle, „ale během fotbalový sezony sladký nejím.“

Upřu pohled na jeho sádru. Nemůžu si pomoci. „Jasně. Sorry.“

„Každou chvíli tu bude doktor. Budou Reeva propouštět,“ prohlásí Rennie. „Asi bys měla jít.“

Cítím, jak rudnu. „Aha. Jasně. Dej se brzo do kupy, Reeve.“

Nevím, jestli se mi to jen nezdá, ale připadá mi, že když se na mě přes Renniino rameno zadívá, v jeho očích se zračí nenávisť. Pak je zavře. „Měj se,“ sykne.

Teprve v půlce chodby se zastavím a konečně vydechnu. Třesou se mi kolena. V rukou pořád ještě žmoulám přáníčko.

KAT

„Je po něm,“ vzdychnu a padnu hlavou na volant. „Je totálně po něm.“

Můj starší brácha Pat si otře ruce do kusu špinavého hadru. „Kat, nebuď furt tak přehnaně dramatická a zkus znova nastartovat.“

Poslechnu ho a znovu otočím klíčkem v zapalování našeho kabrioletu. Nic se nestane. Ani pípnutí, ani zabručení. Nic. „To je pitomý,“ nadávám, protože ačkoli to Pat s motory umí, tuhle rachotinu už se mu zachránit nepovede. Naše rodina potřebuje nové auto, nebo aspoň auto, které bylo vyrobeno v téhle dekádě. Vylezu ven a prásknu dveřmi tak silně, že se celé auto otřese. Poslední, co potřebuju, je chodit v zimě do školy pěšky a mrznout. Nebo ještě hůř, jezdit autobusem. No tak! Jsem přece ve čtvrtáku.

Pat po mně střílí pohledem a pak se vrátí k motoru. Kapotu má otevřenou a naklání se mezi čelními světly. Kolem zevlují pár Patových kamarádů a lijí do sebe tátovo pivo.

Takhle tráví pondělní odpoledne nejradši. Pat požádá Skeetera, aby mu podal hasák, a začne klepat do něčeho plechového.

Obejdu ho. „Možná to je baterkou,“ navrhnou. „Těsně než se to podělalo, vypnulo se mi rádio.“ Stalo se to dneska odpoledne. Rozhodla jsem se zatáhnout poslední hodinu a zajet k Mary. Chtěla jsem ji zkontrolovat, protože jsem ji na chodbách nikde neviděla. Nejspíš byla ještě pořád otřesená po tom, co se stalo na plese, takže se jí do školy ani nechtělo. Byla strachy bez sebe, že se Reevovi něco stalo. Chudinka. Jenže daleko jsem se nedostala. Auto mi chcíplo přímo na školním parkovišti.

Moje první myšlenka byla: *Je tohle karma?*

Sakra, doufám, že ne.

Pat se otočí, sáhne po dalším kusu náradí a skoro mě pavalí na zem. „Krucí, mohla by ses hodit do klidu? Jdi si dát cígo nebo tak něco.“

Posledních pár dní jsem byla, no, trochu jako na trní. Kdo by nebyl po tom, co se odehrálo na tom plese? Nikdy v životě bych si ani nepomyslela, že odtamtud Reeva povevou na nosítkách do sanitky. Chtěly jsme, aby ho nachytali sjetého a vykopli ho z fotbalového týmu. Nechtěly jsme, aby skončil v nemocnici.

Neustále si v duchu připomínám, že to, co se na plese stalo, nebyla naše vina. Byl to zkrat elektřiny. Dokonce to tak dneska psali v novinách. Takže je to oficiální. Reeva ty výbuchy vykojely a spadl z pódia. Nebyla to ta extáze, co mu Lillia podstrčila v pití. Fakta jsou fakta.

A upřímně řečeno byl ten požár ve skutečnosti pozhánání. Jasně, to, že hodně lidí utrpělo zranění, je pěkně nanič. Pár lidí pořezaly padající střepy, takže teď mají stehy, jeden kluk má popálenou ruku a jednu starší učitelku museli ošetřit, protože se nadýchala kouře. Ale díky tomu zkratu

si nikdo nevšímá nás. Reevovo zranění bylo jen důsledkem nastalého chaosu. S tím vším, co se semlelo, si Reeve určitě nebude pamatovat, že mu Lillia dala pití s extází.

Tak to aspoň opakuju Lillii.

Pat zvedne stříbrnou tyčinku a jeho kámoši zavrtí hlavou, jako by to bylo něco nehorázného. „Ježíši, Kat! Kdy sis naposled kontrolovala olej?“

„Myslela jsem, že to máš na starost ty.“

„To je základní údržba.“

Protočím oči. „Tys mi šlohnul cigára?“

„Měl jsem jedno nebo dvě,“ připustí rozpačitě Pat a ukáže na svůj ponk. Dojdu si pro krabičku a samozřejmě už je prázdná. Hodím mu ji na hlavu.

„Chceš odvézt na pumpu?“ nabídne se Ricky. V ruce už drží helmu. „Stejně potřebuju natankovat.“

„Dík, Ricky.“

Cestou z garáže mi Ricky položí ruku na bedra. Okamžitě si vzpomenu na Alexe Linta, jak na plese galantně vyvedl Lillii z té vřavy do bezpečí. Lituju, že jsem to musela vidět. Ne že bych žálčila nebo tak něco. Spíš mi to přišlo tak trapně přelázané, až se mi zvedl žaludek. Zajímalo by mě, jestli se prostě jen choval mile, nebo jestli se do ní vážně zabouchnul. I když je mi to fuk. Vyšvihnu se za Rickyho na motorku a přitisknu se k němu, co nejvíc to jde.

Ricky se otočí. „Ty mě snad zabiješ. Víš o tom?“ sykne tiše a sklopí si hledí helmy.

Vidím v něm svůj odraz a vypadám fakt sexy. Mrknu na něj a věnuju mu nevinný pohled. „Jeď,“ přikážu mu. A Ricky v odpověď vytúruje motor.

Pravda je taková, že když nějakého kluka chci, dostanu ho. Včetně Alexe Linta.

Slunce se po šedém nebi kutálí k západu a silnice jsou víceméně prázdné. Takhle to na ostrově Jar chodí, když přijde

podzim. Skoro půlka obyvatel, co tu byli v létě, prostě zmizí. Ještě přijede pár turistů, co se budou rozplývat nad podzimním listím a podobně, ale jinak už je tu v podstatě mrtvo. Pár restaurací a obchodů už má po sezoně zavřeno. Je to depresivní. Už se nemůžu dočkat, až příští rok vypadnu a budu bydlet někde jinde. Doufám, že v Ohiu, na nějaké husté koleji Oberlinu. Ale klidně bych žila kdekoli, hlavně když to nebude ostrov Jar.

Ricky tankuje benzín do motorky a já si jdu do obchodu na pumpě koupit cigarety. Jsou drahé. Měla bych s tím seknout a šetřit prachy na vysokou. Otočím se zpátky k motorce a vidím strmý kopec, který vede k Middlebury. K Maryinu domu.

„Hej, Ricky, spěcháš zpátky?“

Usměje se na mě. „Kam jedeme?“

Ukážu směrem k Maryinu domu. Dveře mi nikdo neotevře, dokonce ani její pošahaná teta. Ze schránky už přetéká doručená pošta, trávník je přerostlý a vypelichanější než Shepova srst. Dojdu za roh a najdu si kámen, abych ho mohla hodit do okna v patře. V Maryině pokoji se nesvítí, závěsy jsou zatažené. Mrknu do ostatních oken, jestli v nich nenajdu známky života. Všude je tma. Celý dům vypadá... no, strašidelně. Nechám kámen spadnout na zem.

Chtěla bych s Mary aspoň chvíli mluvit, abych ji uklidnila. Nemá se kvůli čemu trápit. Neměla by se užírat kvůli tomu, co se stalo. Ten kretén dostal, co si zasloužil, a je to. Doufám, že teď, když jsme tu pomstu dokonaly, může Mary prostě žít dál a neztrácet myšlenkami na Reeva Tabatského už ani vteřinu.

MARY

Brečím už dva dny v kuse. Nemůžu spát, nedokážu do sebe vpravit ani sousto. Nemůžu nic.

Slyším, jak si teta Bette v koupelně myje obličej a čistí zuby. Její každodenní rutina. Cestou do ložnice se zastaví u mě v pokoji. Župan má v pase těsně utažený a pod paží si nese noviny.

Ležím na posteli jako hromádka neštěstí a zírám do stropu. Dokonce se nevzmůžu ani na to, abych jí popřála dobrou noc.

Teta Bette pár vteřin jen tak stojí a pozoruje mě. „V novinách dneska vyšel článek,“ řekne nakonec. Zvedne je, abych se mohla podívat. Na stránce, kterou mi ukazuje, je článek o plese a o tom požáru. Na fotce je tělocvična, z jejíchž oken se valí černý kouř, a ze dveří se hrne proud studentů. „Myslí si, že to chytlo od elektřiny.“

Odvrátím se od ní a otočím se ke zdi, protože o plese nechci mluvit. Nechci na něj ani myslet. Už jsem si to v hlavě přehrála snad milionkrát. Jak se to všechno pokazilo.

Konečně jsem byla připravená na to, aby mě viděl, v mých krásných šatech, hrdou a silnou a změněnou. Představovala jsem si, jak to proběhne. Reeve bude úplně mimo z těch drog, které jsme mu podstrčily. Zahlédne mě v davu. A znova a znova. Něco na mně mu bude připadat povědomé. Potáhne ho to ke mně. Bude si myslet, že jsem krásná.

Pokaždé když by se naše oči střetly, dotkla bych se toho řetízku se sedmikráskou, který mi dal k narozeninám, usmála se na něj a čekala, až mu dojde, kdo jsem. Učitelé by mezitím sledovali, jak se Reeve chová čím dál tím bláznivěji. Vytušili by, že s ním něco není v pořádku. A ve chvíli, kdy by mu došlo, kdo jsem, by ho odtáhli do ředitelny a konečně by dostal trest, který si zasloužil.

Jenže tak se to neodehrálo. Ani zdaleka.

Reeve věděl, kdo jsem, jen co se na mě podíval. Navzdory tomu, jak moc jsem se od sedmé třídy změnila, pořád viděl jen tu tlustou holku, která byla tak blbá, že si myslela, že je jeho kamarádka. Reeve viděl Bílou velrybu. Když to řekl, vyrazilo mi to dech, stejně jako tehdy, když mě strčil do temné ledové vody. Už navždy pro něj budu jen to jedno jediné. Nic jiného. Byla jsem našťvaná. Neudržela jsem nervy na uzdě.

„Jeden z těch zraněných studentů je podle všeho velká fotbalová hvězda školního týmu.“

„Jmenuje se Reeve,“ odpovím tiše. „Reeve Tabatský.“

„Já vím.“ Slyším, jak jde teta o krok blíž. „Je to ten chlapec, co si z tebe tak utahoval, Mary.“

Místo odpovědi sevřu rty do tenké čárky.

„Tehdy, když jsem přijela na Vánoce, jsme ho dlouze rozebíraly u horké čokolády, pamatuješ?“

Pamatuju. Doufala jsem, že mi teta Bette dá nějakou dobrou radu – jak Reeva přimět, aby se i před lidmi ke mně choval tak, jako když jsme spolu jeli trajektem. Myslela jsem, že mě pochopí. Jenže teta mi jen řekla, abych příště, až se mi

Reeve bude zas před ostatními posmívat, hned utíkala za někým z učitelů a všechno vyzvonila. „To ho naučí nechat tě na pokoji,“ dodala.

Nechat mě na pokoji? To bylo to poslední, co jsem chtěla.

V tu chvíli mi bylo jasné, že mě nikdo z dospělých nepochopí. Nikdo nerozuměl tomu, jaký vztah jsme s Reeveem měli.

Slyším, jak teta mělce oddechuje. Ustoupila o pár kroků dozadu. „Ty jsi...“

Otočím se k ní. „Co jsem?“ Zní to krutě, ale nemůžu si pomoci. Copak nevidí, že nemám náladu si povídat?

Teta Bette vytřeští oči. „Ale nic,“ pípne a vycouvá z pokoje.

Nezvládám to. Vstanu, přehodím si přes noční košili svetr, natáhnou si tenisky a vyplížím se zadním vchodem ven.

Sejdu k hlavní třídě a zamírím k útesům. Z jednoho z těch vyšších jsem se vždycky ráda rozhlížela. Je z něj vidět na míle daleko.

Dneska ale z útesu není vidět nic než černá tma. Tma a ticho, jako bych byla na samém kraji světa. Sunu se k hraně, až špičky mých bot ční přímo nad propastí. Přes okraj přepadne pár zrněk štěrku, ale dopadnout do vody je neslyším. Padají celou věčnost.

Místo toho slyším, jak Reeve na podzimním plese šeptá. Bílá velryba. Jako ozvěna. Znova a znova a znova.

Sevru ruce v pěst a silou vůle se snažím vzpomínku na to, co se stalo potom, vytlačit z hlavy. Jenže to nejde. Nikdy to nejde.

A k tomu ty další věci. Třeba jak Rennie spadla z vršku pyramidy roztleskávaček.

Nebo tehdy, jak se všechny dveře od skříněk zabouchly naráz, ve stejnou chvíli. Něco je se mnou špatně. Něco je... divně.

Měsíc vyjde zpoza mraku jako herec zpoza opony. Světlo se odráží od mokrých skalisek a všechno se v něm leskne.

V místech, kde se skály sklánějí po straně útesu dolů, jsou rozeklané schody a pěšina. Scházím po ní tak dlouho, až už nejde jít dál. Nakloním se přes okraj. Hluboko pode mnou bičují pobřeží vlny. Narážejí do skalisek a plní vzduch drobnými kapkami mořské vody.

Ještě jeden krůček... ještě jeden krůček a všechno bude pryč. Všechno, co jsem udělala, všechno, co se mi stalo, všechno to odplave.

Zničehonic se zvedne vítr a tváře mi skropí sprška vody. Poryv větru mě skoro shodí z útesu. Padnu na kolena a plazím se zpátky k pěšině.

Jedné věci se nedokážu vzdát.

Reeva.

Navzdory všemu, co mi provedl, ho pořád miluju. Miluju ho, i když ho nenávidím. Nevím, jak toho nechat.

A nejhorší na tom je, že ani nevím, jestli chci.

O TÝDEN
POZDĚJI

KAPITOLA JEDNA

MARY

Když se v pondělí ráno proderou oknem sluneční paprsky, něco mi říká, že mám vylézt z postele, místo abych se jen přetočila čelem ke zdi, jako jsem to dělala celý uplynulý týden. Samozřejmě vím, že bych se měla vrátit do školy, ale nějak jsem na to nedokázala sesbírat dost síly. A tak jsem prostě jen zůstávala v posteli.

Ale dneska je to jiné. Netuším proč. Jen mám takový pocit. Pocit, že tam musím jít.

Zapletu si vlasy do copu a obléknu si košili, manšestrové šaty a propínací svetr. Jsem nervózní z toho, že se znovu uvidím s Reevesem, nervózní... že se zase stane něco zlého. A k tomu navíc učební látka, kterou jsem zameškala. Ani jsem se nesnažila dělat domácí úkoly. Moje učebnice i sešity zůstaly netknuté, zavřené v batohu v rohu pokoje. Zvednu ho za popruh a hodím si ho přes rameno. Teď se nemůžu zabývat tím, jak to všechno doženu. Nějak už to vymyslím.

Jenže když vezmu za kliku a zmáčknu, dveře se ani nepohnou.

Tohle se v našem domě stává. Hlavně v létě, když dřevo nasákne vlhkostí a začne se kroutit a vzdouvat. Všechny dveře jsou tu původní, stejně jako kliky a panty. Moje dveře mají velkou porcelánovou kliku s mosaznou destičkou a škvírkou na univerzální klíč. Něco takového už se nedá ani koupit.

Obvykle stačí trochu zalomcovat a dveře se otevřou, ale tentokrát to nějak nezabírá.

„Teto Bette?“ zavolám. „Teto?“

Zkusím to znovu. Tentokrát se do dveří opírám mnohem silněji. A pak začnu panikařit. „Teto Bette! Pomoc!“

Konečně slyším na schodech kroky.

„S těma dveřma něco je!“ křiknu. „Nedají se otevřít.“ Znovu s nimi zalomcuju, abych to tetě předvedla. A pak, když z druhé strany neslyším žádnou reakci, se svezu na zem a podívám se klíčovou dírkou ven, jestli tam vůbec ještě stojí. Je tam. Vidím její dlouhou pomačkanou hnědou sukni. „Teto Bette! Prosím!“

Teta se konečně probere. Slyším, jak chvílku zápolí s klikou z druhé strany, a pak se dveře otevřou.

„Díkybohu,“ vydechnu úlevou. Chystám se vykročit do chodby, když si všimnu něčeho na podlaze. Vypadá to jako bílý písek nebo namletá křída. Vlevo je vidět, že to sem někdo nasypal v dokonale rovné tenké čáře, ale před mými dveřmi je čára narušená tetinými stopami.

Co to u všech všudy je?

Mám sto chutí se skrčit a sáhnout si, ale jsem trochu vyjukaná.

Teta Bette měla vždycky ráda divné věci, jako vonné tyčinky, krystaly a posílání energií. Jakmile jela někam na cesty, vozila si domů všelijaké cetky a talismany. Víím, že to je

všechno neškodné, ale stejně ukážu na podlahu. „Co to je?“ zeptám se.

Teta ke mně zvedne provinilý pohled. „To nic. Já to... já to uklidím.“

Přikývnu, jako že *Jasně, dobře*, a prosmyknu se kolem ní. „Uvidíme se odpoledne.“

„Počkej,“ zarazí mě naléhavě. „Kam jdeš?“

Vzdychnu. „Do školy.“

„Měla bys radši zůstat doma,“ pronese tenkým, roztržným hlasem.

No dobře, nebyl to zrovna nejlepší týden. To vím. Bloumala jsem po domě jak tělo bez duše. Hodně jsem brečela. Ale teta Bette si nevede o moc líp. Málo spí. Slýchám ji, jak štrachá ve svém pokoji a vzdychá. Už skoro nechodí ven. A taky už téměř nemaluje, což je asi nejvíc znepokojivé. Je to prosté: Když teta Bette maluje, znamená to, že je šťastná. Prospěje jí, když aspoň na pár hodin vypadnu z domu. Obě potřebujeme trochu prostoru.

„Nemůžu být už navždy zavřená doma.“ Musím poslechnout svoji intuici. Něco mi říká, že mám jít. „Jdu do školy,“ prohlásím, tentokrát bez úsměvu. Nečekám na její svolení a sejdu po schodech.

Než dojedu ke stojanu na kola u Jarské střední, slunce zmizí a nebe je studené a podmračené. Parkoviště zeje prázdnotou, stojí tu jen pár aut učitelů a dodávky elektrikářů. Po tom incidentu na plese se v celé škole mění elektrické obvody. Vypadá to, jako by škola najala všechny elektrikáře z ostrova. Všichni pracují dnem i nocí, jen aby bylo co nejdřív hotové.

Jsem ráda, že jsem dorazila tak brzo a ještě tu nejsou žádní studenti. Musím se do toho všeho vracet opatrně.

K mému překvapení se vedle mě zjeví Lillia. Bundu má

zapnutou až ke krku a na hlavě kapuci. S každým dnem je čím dál tím chladněji.

„Ahoj,“ pozdravím nesměle a zamknu si kolo. Je to poprvé, co se s ní vidím od toho plesu. „Jsi tu nějak brzo.“

„Panebože, jsem tak ráda, že tě vidím, Mary.“ Když neodpovím, Lillia se zamračí. „Ty jsi na mě našťavaná, nebo tak něco? Nezavolala jsi, ani ses nesnažila s náma nějak spojit. Našla jsem si ve zlatejch stránkách číslo na tvoji tetu, ale nikdo to u vás nebral. A Kat se u vás párkrát stavovala, a nikdo jí neotevřel.“

Nejspíš byla blbost myslet si, že si Kat a Lillia nevšimnou, že se jim vyhýbám. Já ale jen nechtěla vidět nikoho ze školy. Není to nic osobního. „Sorry,“ zamumlám. „Jen toho na mě... bylo moc.“

„To je v pohodě. Já to chápu. Všechno je to naprosto šílený, nejspíš je lepší, že moc nevystrukujeme hlavu.“ Stejně ale zní posmutněle. „Hele, nevím, jestlis to slyšela, ale Reeve se dneska vrací do školy.“

Nedaří se mi polknout. Tak proto jsem měla ten nutkavý pocit, že tu musím být? Protože dneska přijde do školy i Reeve?

„Jak je na tom? V novinách psali, že má zlomenou nohu.“

Lillia stiskne rty do úzké čárky. „Je v pohodě,“ odpoví nakonec. „Ale myslím, že zbytek sezony si nezahraje.“ Nejspíš vidí, že se mi něco mihlo ve tváři, protože spěšně zavrtí hlavou. „Neboj. Všechno bude v pořádku.“ Couvne a pozadu ode mě odchází. „Promluvíme si potom, jo? Chybělas mi.“

Reeve je pochroumaný. Rozbila jsem ho.

Dostala jsem, co jsem chtěla.

Nebo ne?

Za chvíli dorazí. Pospíším si do školy. Skoro v každé třídě jsou ve zdech ohromné rozšklebené díry na elektrické

obvody. Musím dávat pozor, kam šlapu, jinak zakopnu o nějaký chumel nových drátů táhnoucích se na chodbách po podlaze podél stěn.

Jdu na třídnickou hodinu. Sednu si k topení u okna a zastrkám si sukni manšestrových šatů pod sebe. Na klíně mám otevřenou učebnici, ale neučím se. Na stránky se ani nepodívám. Místo toho vyhlížím mezi prameny vlasů a sleduju parkoviště, které se začíná plnit auty studentů.

Tenhle víkend spadly teploty poprvé pod bod mrazu a školník nejspíš neváhal ani vteřinu a okamžitě vypnul fontánu na školním nádvoří. Teď už chlad venku vydrží jen kuřáci a vytrvalostní běžci. Všichni ostatní se hrnou dovnitř.

Oknem ke mně dolehne basové dunění. Na příjezdovou cestu zabočí Alexovo SUV. Zastaví na místě pro vozíčkáře, blízko chodníku. Vyskočí z auta, obejde ho a otevře dveře na straně spolujezdce.

Všichni na dvoře se otočí a zírají. Nejspíš taky vědí, že se Reeve dneska vrací.

Reeve položí na chodník svoji zdravou nohu. Na sobě má basketbalové kraťasy a mikinu s logem fotbalového týmu Jarské střední. Alex k němu napřáhne ruku, ale Reeve si jí nevšímá, chytne se dveří a vystrčí ven druhou nohu. Od chodidla až do půlky stehna jí má v běloskvoucí sádře.

Balancuje na jedné noze, zatímco Alex vyndává z kufru berle. Ze zadního sedadla vyskočí Rennie a vytáhne z auta Reeveův batoh. Reeve se natáhne, jako by si ho chtěl nést sám, ale Rennie zavrtí hlavou, až jí culík poletuje ze strany na stranu. Reeve to vzdá a začne se o berlích co nejrychleji belhat ke škole a kupodivu mu to jde docela rychle. Jeho kamarádi se trousí za ním.

Pár studentů k Reeveovi přispěchá s úsměvy na rtech a zdraví ho. Všichni zírají na jeho nohu. Jeden kluk se skrčí

s fixou v ruce a chce mu sádku podepsat, ale Reeve se ani nezastaví. Skloní hlavu, dělá, že nikoho nevidí, a jde dál.

Je to stejné jako vždycky. Každý chce svůj kousek Reeva. Většina z nich ho nikdy nedostane.

Ale já ho kdysi měla.

KAPITOLA DVĚ

LILLIA

Jsem uprostřed výpočtu matematické rovnice, když se ozve zaklepání na dveře. Je to sekretářka ředitele, paní Gardnerová, v absolutně neslušivém modrém saku. Je pro ni moc dlouhé, vypadá v něm jako krabice. Knoflíky jsou zlaté a příliš velké, až se zdá, jako by to sako ukradla svému manželovi – v roce 1980. Ženy s malou postavou by podle mě saka pánského střihu vůbec neměly nosit. Když už, tak jen zkrácená, vypasovaná sáčka s tříčtvrtečními rukávy.

No nic.

Vrátím se k pracovnímu sešitu. Řešíme derivace. Není to ani tak obtížné. Loni všichni tvrdili, že matematika je ve čtvrtáku to nejhorší. Ehm, to jako vážně?

Pak ale paní Gardnerová položí na moji lavici kousek žlutého papíru. *Lillia Choová*, stojí na prvním řádku. A pod tím: *Nechť se dostaví ke studijnímu poradci*. Pak je tam i řádek, na který se má vyplnit hodina, kdy se mám dostavit. Je tam napsáno *Ihned*.

Všechno se ve mně sevře. Odhrnu si vlasy za rameno a sbalím si věci. Alex se na mě cestou ke dveřím podívá, já se usměju a pokrčím bezstarostně rameny, jako bych chtěla říct *Divný, co? O co asi jde?*

Rychle kráčím chodbou. Kdybych měla průšvih, kdyby někdo přišel na to, co jsem Reevovi provedla na tom plese, poslali by mě rovnou do ředitelny, ne ke studijnímu poradci.

Pan Randolph je můj studijní poradce už od prváku. Ani není moc starý, datum na jeho diplomu dokazuje, že promoval před deseti lety. Jednou jsem si to kontrolovala. Tehdy byl nejspíš i docela hezký, ale teď už mu řídnou vlasy, což je politováníhodné. Jeho rodiče vlastní stáje, kde mám ustájeného koně Fantoma. Všude tam visí plakety a medaile z dob, kdy ještě závodně jezdil.

Na chvíli se zarazím ve dveřích. Pan Randolph telefonuje, ale mávne na mě, ať vejdu.

Sednu si a v duchu si nacvičuju, co mu řeknu, jestli na mě uhodí. *Začnu natahovat moldánky a zkusím něco jako No dovolte, pane Randolphe? Proč bych dělala něco takového? Reeve je jeden z mých nejbližších kamarádů. Tohle je naprosto směšné. Netuším, co na to vůbec říct. A pak bych si založila ruce na hrudi a mlčela, dokud bych nedostala právníka.*

Pan Randolph nasadí popuzený výraz a přejede si rukou po plešatící hlavě. Přemítám, jestli to je ten důvod, proč mu tak předčasně vypadávají vlasy – protože je neustále vystresovaný a pořád si vjíždí rukou do vlasů. „Jo, jasně, jo, jasně. Díky.“ Zavěsí a zhluboka vydechne. „Pročpak jsi tak nervózní, Lillie?“

Vynutím na tváři úsměv. „Dobrý den, pane Randolphe.“

„Poslední dobou tě ve stájích moc nevidám. Neplánuješ náhodou prodat svého koně?“

„Ne! Fantoma bych nikdy neprodala!“

Pan Randolph se zasměje. „Já vím, já vím. Ale kdyby na to snad někdy došlo, víš, komu volat jako prvním, že jo?“

Přikývnu, ale na tohle nedojde nikdy. Nikdy bych mu nezavolala a nikdy, nikdy bych neprodala svého Fantoma. „Jistě.“

„Takže... procházel jsem si tvoje studijní výsledky. Vypadá to dobře, Lillie, moc dobře. Máš šanci mít druhý nejlepší prospěch z ročníku.“

Zalije mě vlna úlevy. „Páni. To je paráda. Táta bude rád.“

Pan Randolph otevře složku s mým jménem. Napadne mě, že mi chce říct, kolikátá nejlepší z ročníku teď jsem, ale to se nestane. „Nicméně jsem si všiml, že jsi ještě neudělala test z plavání.“

„Aha.“ Od té doby, co na Jarské střední přistavěli krytý bazén, musí všichni studenti složit plaveckou zkoušku. Je to součást požadavků k maturitě.

„Ledaže by to byla jen administrativní chyba?“

Zavrtím se na židli. „Ne. Ještě jsem k té zkoušce nešla.“

Pan Randolph pokývá hlavou ze strany na stranu. „Chápeš ale, že splnit plaveckou zkoušku je podmínkou k maturitě.“

„Leda bych měla omluvenku od doktora, ne?“

Pan Randolph se zatváří překvapeně. Překvapeně a zklamaně. „Jistě. Leda bys měla omluvenku.“ Zavře složku. „Ty se nechceš naučit plavat, Lillie?“

„Já se umím *neutopit*, pane Randolphe,“ ujistím ho. „Ale plavání jako takové není zrovna můj šálek čaje.“

Sjede mě pohledem, jako bych se chovala hloupě. „Je to užitečná dovednost, Lillie, hlavně pro někoho, kdo bydlí na ostrově. Jednoho dne ti to může zachránit život. Nebo někomu jinému. Slib mi, že o tom budeš přemýšlet.“

Budu o tom přemýšlet. Budu přemýšlet o tom, jak poprosit tátu, aby mi napsal omluvenku. Pokud to pro mě neudělá,

určitě se mi povede přemluvit Kat, aby ji zfalšovala na jeho hlavičkovém papíře.

Když se vracím do třídy, někdo na nástěnku kolem kalendáře s listem na měsíc říjen přišpendluje papírové dýně. Je to jen něco přes měsíc od chvíle, kdy jsme se s Kat a Mary potkaly na dívčích záchodech. Nejsem si jistá, jestli to byla náhoda, štěstí, nebo přímo osud, co nás svedlo dohromady, ale ať už to bylo cokoli, jsem ráda, že k tomu došlo.

Sedíme v jídelně u oběda a k našemu stolu se neustále trousí lidi a snaží se podepsat Reevovi na sádru. Reeve, kterého jsem znávala, by si tu pozornost užíval plnými doušky. Ale tenhle nový Reeve ne. Tomuhle klukovi je to ukradené. Jediné, co ho baví, je probírat s Rennie plán svojí fyzioterapie. Choulí se spolu na opačném konci stolu, Reeve má nohu v sádře v Renniině klíně.

„Dokud mám sádru, budu se soustředit jen na trup a paže. Hrudní svaly, bicepsy, tricepsy, záda, břišáky. Nabrat svaly od pasu nahoru. Tři nebo čtyři týdny a místo sádry bude dlaha. Bum, vodoléčba.“

Fascinovaně sleduju, jak hltá dvě dušená kuřecí prsa a ohromnou porci nakrájené mrkve a špenátu. Hází do sebe jídlo, jako by byl vysavač.

„Včera jsem ti objednala aqua pás,“ řekne Rennie. „Měl by dorazit do konce týdne.“

Alex se k nim neustále naklání a pokouší se Reeva přesvědčit, aby v pátek přišel na fotbalový zápas, ale sobec Reeve o tom nechce ani slyšet. „No tak, Reeve,“ přemlouvá ho Alex. „Víš, že by to ohromně zvedlo morálku. Kluci jsou strachy bez sebe, že za nás v útoku zase bude hrát Lee Freddington.“

„Protože Freddington je jako útočník pěkně na hovno,“ opáčí s plnou pusou pizzy Derek.

To je pravda. Minulý pátek jsme poprvé hráli bez Reeve a byla to pohroma. Prohráli jsme na celé čáře s týmem, který je v naší divizi na předposledním místě tabulky.

„Chybíš nám, chlape,“ přidá se PJ. „A víš co, mohl bys třeba dát Freddingtonovi nějaký tipy nebo tak něco.“

„Jo,“ kývne Alex. „Nemusíš si ani brát dres. Prostě jen buď u postranní čáry. Myslím, že by nám to fakt bodlo.“

Reeve do sebe hodí proteinový nápoj a otře si pusou. „Zejtra v tom jedete sami, chlapi. Nemůžu to vždycky oddřít jen já. Musím se starat sám o sebe. Jestli se nedám dohromady, tak si příští podzim nezahlaju.“

„Pořád jsi kapitán týmu,“ připomene mu Alex.

„Musím se soustředit na rehabilitaci,“ zavrtí hlavou Reeve. „V devět chodím spát a vstávám v půl šestý, abych cvičil. Fakt si myslíš, že mám čas chodit na zápasy?“

„Rozmysli si to ještě,“ zapřísahá ho Alex. „Nemusíš se rozhodnout hned. Uvidíš, jak na tom budeš v pátek večer.“ Skoro mě bolí břicho z toho, jakou má Alex trpělivost s Reeveem a jeho záchvaty vzteku. Já být jím, řekla bych Reeveovi, ať si trhne nohou.

Derek lítostivě potřese hlavou. „Sakra, chlape. Nemůžu uvěřit, co tě potkalo. Těšil jsem se, jak příští podzim budu sledovat tvoje touchdowny v televizi.“

Reeve si do pusy nacpe sousto salátu a usilovně žvýká. „V televizi mě uvidíš, ještě mě neodepisuj.“

„Jo, Dereku,“ zamračí se na něj Rennie. „Odted'ka vyhlašuju zónu bez negativity. Povolený je jen pozitivní myšlení.“

Reeve se vysouká ze svého místa a namáhavě se zvedne a opře o berle.

„Kam jdeš?“ vyptává se ho Rennie.

„Záchod.“

Belhá se pryč a Rennie ho sleduje ostržším pohledem, připravená se vrhnout do akce, kdyby ji potřeboval. Jakmile

je Reeve z dohledu, rozhlédne se, jestli nás někdo neposlouchá, a pak se obrátí k Ash. „Je tak silnej. Tuhle mi doslova brečel na rameni, když zjistil, že ho nevezmou v Alabamě. To byla jedna z jeho záchranných škol! A to chtěl, aby ho nechali první sezonu nehrát, aby mohl makat na fyzické a technice.“ Zavře oči a promne si spánky. „Mají pocit, že už se nikdy nevrátí na stejnou úroveň. Nemůžu se dočkat, až těm idiotům vytrě zrak.“ Srkne si limonády. „Jasně, po tomhle všem možná neskončí na škole, co hraje první divizi, ale vešky z druhý nebo třetí divize by si mohly mnout ruce, kdyby ho dostaly.“

„Tys byla zase přes noc u něj doma?“ zašeptá Ash.

Zase? Oni teď u sebe přespávají? Je mi jasné, že Rennie mamka Paige by Rennie klidně nechala přespát u kluka, ale Reevovi rodiče mi vždycky přišli spíš konzervativnější. Každou neděli chodí do kostela a Reeve svého tátu oslovuje „pane“.

Rennie si prohrábne vlasy. „Jsem v podstatě jediná věc, která ho drží při životě.“

„A už jste si vyříkali DV?“

„Co to je DV?“ zeptám se nahlas.

„Definice vztahu,“ ušklíbne se Rennie a zvedne oči v sloup, jako bych byla trapná, že to nevím. Ale ani se na mě nepodívá. „A ne, ještě ne. Teď je toho na něj strašně moc. Jen tu pro něj chci bejt, nic víc nepotřebuje.“ Rennie se zvedne a posbírá svoje věci. „Jdu se po něm podívat.“ Skloní se a dá Ashlin letmou pusou na tvář. „Pá Ash, pá P Ji, pá Dereku.“

A bez jediného pohledu mým směrem zmizí. Nikdo si radši nevšímá toho, že se rozloučila se všemi kromě mě.

Takhle to je už od plesu a každý den je to o něco horší. Jsem si celkem jistá, že na mě má Rennie zlost. A pořádnou.

Jen co vyjde ze dveří, otočím se na Ash. „Nemluvila s tebou Rennie? O mně?“

Ashlin se ošije a uhne očima. „Jako o čem?“

„Od toho plesu se ke mně chová jako naprostá kráva. To kvůli tomu, že jsem vyhrála královnu plesu a ona ne?“ Kousnu se do rtu. „Jestli po tý korunce tak touží, klidně jí ji dám.“

Ash se na mě konečně podívá. „Lil, to není kvůli tomu. Je to proto, že ses na pódiu líbala s Reeveem.“

Klesne mi čelist. „Já se s ním nelíbala! To on líbal mě!“

„Ale tys ho nechala. Přede všema.“

Chce se mi brečet. „Ash, já to nechtěla! Vždyť se na mě úplně vrhnul. Víš, že se mi ani nelíbí. A vůbec... proč je našťvaná na mě a ne na Reeva?“

Ash soucitně pokrčí rameny. „Reeve je její první láska. Její Reevík. Odpustila by mu cokoli.“

„Ale to není fér,“ vzdychnu.

„Tak se jí omluv,“ navrhne Ashlin. „Vysvětle jí, že o Reeva nemáš zájem.“

Zamračím se a opřu se o židli. To by možná pomohlo, ale taky mám dojem, že spíš ne. „O to právě jde,“ řeknu. „Nemělo by to vůbec bejt nutný.“

MARY

Je konec týdne. Jdu právě ze školy, když z parkoviště zaslechnu Katin křik. Je to hravý jekot, ne vyděšený nebo tak něco. Rozhlédnu se a spatřím ji o pár metrů dál s cigaretou mezi zuby, jak se snaží obrát nějakého kluka o flanelovou košili.

Toho kluka poznávám. Nebo aspoň myslím. Nevím, jak se jmenuje, ale vídám ho, jak se bezcílně poflakuje po školních pozemcích. Buď nechodí na žádné hodiny, anebo jsou jeho učitelé dost tolerantní ohledně docházky.

Kat by klidně mohla být ve školním wrestlingovém týmu, jak je obratná a mrštná. Je neustále v pohybu, poskakuje, vrhá se doleva a zas doprava a snaží se tomu klukovi přetáhnout košili přes hlavu. Vsadím se, že tyhle chvaty ji naučil její bratr.

Kluk je nejistý a vypadá to, že tak docela neví, jak se prát s holkou. Kat toho rozhodně využívá. Je agresivní, škube a tahá za košili, až ji skoro má, rozptyluje kluka tím, že ho šťouchá do žeber nebo tahá za gumičku, kterou má stažené vlasy do culíku. Kluk za chvíli drží košili jen za rukáv.

Kat se zapře, jako by se chystala na pořádnou přetahovanou. „Jestli ji nepustíš, roztrhne se, Dane,“ varuje ho.

„Tak jo, tak jo,“ podvolí se nakonec kluk – nejspíš teda Dan.

Kat vítězoslavně zaryčí a otočí se kolem dokola. Flanelkou mává nad hlavou jako lasem. „Tohle je pro tebe hodně poučnej moment, Dane. Když něco chci, tak si to prostě vezmu a basta.“ Dan zružoví. Vyprsknu smíchy, protože Kat je prostě střelená.

Kat mě nejspíš slyší, protože okamžitě zalétne pohledem k místu, kde stojím. Sotva znatelně mi pokyne hlavou. Usměju se na ni a chystám se nasednout na kolo a odjet, když vtom udělá Kat něco nečekaného.

Zvedne ukazováček, jako že na ni mám počkat.

Stane se to tak rychle, že si nejsem jistá, jestli jsem si to jen nepředstavovala. Tohle jsme ještě nikdy neudělaly, znát se k sobě na veřejnosti. Teď už nejspíš můžeme, vzhledem k tomu, že s naším plánem na pomstu už je konec. Radši ale vytáhnu knihu, kterou máme číst na anglickou literaturu, a listuju si v ní, abych nebyla moc nápadná. Sleduju Kat, jak drtí v zubech cigaretu.

„No tak, Kat, vrať mi ji.“

Kat si košili natáhne přes mikinu. „Ale já si ji chci vzít na sebe. V pondělí ti ji donesu, slibuju. A bude vonět jako já.“

Dan předstírá, že se zlobí, ale vzdá se tak rychle, že je mi jasné, že se mu Kat líbí. „Chceš hodit domů?“

„Ne, půjdu pěšky. Dáš mi ještě cígo?“ Ani nečeká, až jí kluk nabídne, vezme si sama a strčí si cigaretu za ucho.

Pak zamíří k cyklostezce.

Uklidím knihu a pomalu se vydám na cestu. Kolo vedu vedle sebe a čekám, až mě dožene. Radši bychom si měly pořád dávat pozor.

„Jak to jde, Mary? Zvládáš to?“ zeptá se mě, když mě dojde.

„Jo,“ vzdychnu. „Nějak jo.“

„Viděla ses v tejdnu s Reeveem?“

„Ani moc ne.“ Zastrčím si vlasy za uši. Pohled dál upírám do země. „Hele, ehm, slyšela jsem, jak se pár lidí baví, a Reeve by prý kvůli tomu zranění mohl přijít o všechny fotbalový stipendia.“ Cítím, jak se mi při těch slovech chvěje ret. „Je to pravda?“

Kat pokrčí rameny. „Možná. Ale možná taky ne, víš? Vždyť o tu nohu nepřišel. Je to jen zlomenina, a ani ne tak hrozná. Brácha si jednou zlomil lýtkovou kost na motorce a teď má levou nohu o centáček kratší než pravou.“ Její hlas je podivuhodně vážný. Cítím, jak se na mě dívá, jako by čekala, že se zhroutím. Zvednu bradu a vyloudím na tváři chabý úsměv, i když vím, že mám v očích slzy.

Kat uhne pohledem. Sejde z cyklostezky a utrhne z nízké větve hrst hnědnoucího listí. „Bude to v pohodě. Věř mi. Reeve už na něco přijde. Ten kluk zvládne vždycky všechno.“

Přikývnu, ano, jasně, protože co na to můžu říct? Já to taky nějak zvládnou. Přežila jsem tenhle týden. A to už něco znamená.

Usoudím, že nejlepší bude změnit téma. „Co to bylo za kluka, s kterým ses tam bavila?“ zeptám se. „Líbí se ti?“

„Prosím tě. Dan?“ Kat protočí panenky. „Mary, já fakt nestojím o nějaký drama s klukama, ne, když už mi na tomhle prašivým ostrově zbývá jen nějakých sedm měsíců. Dan je jen dočasný lék na nudu.“

Kéž by to bylo tak jednoduché. Najít kluka, který se mi líbí a kterému se líbím já. Kat má s kluky tolik zkušeností, a já za sebou nemám ani první pusy. Nejspíš proto, že celou tu dobu v hloubi duše teskním po Reeveovi a pořád doufám, že si konečně začne myslet, že jsem pro něj dost dobrá.

Už s tím zase začínám. Myslím na Reevea, i když se snažím na něj nemyslet. Je to jako nemoc.

„Co děláš dneska večer, Mary?“ Kat ani nečeká na odpověď. „Já jedu na pevninu na koncert v obchodě s muzikou, kde dělá jedna moje kámoška. Ta kapela se jmenuje Day of the Dogs, hrajou deathcore a dělají takovou věc, že zařvou a potom musí zařvat všichni v publiku, co nejvíc nahlas. A já vím, že ty rozhodně ječet umíš.“ Říká to jako vtíp, je to narážka na to, jak jsem ječela na tom plese, ale ani jedna z nás se nezasměje. „Pojď se mnou. Prospěje ti to. Trochu se uvolníš, dostaneš ze sebe to, co v sobě tak dusíš.“

Nemám ponětí, co to je deathcore, a i když si vážím toho, že mě pozvala, radši bych to prozatím neměla přehánět. „Musím dohnat strašně moc učení a úkolů. Nejspíš se ven nedostanu pěkně dlouho.“

Kat na mě chvíli zírá a já jí vidím na očích, že si dala dvě a dvě dohromady. Otočí se zády k větru a pokouší se zapálit si cigaretu. „Tak fajn, Mary. Hele, já vím, že jsi od toho plesu v pěkném srabu. Nevyšlo to tak, jak jsme chtěly, a to je na nic, to chápu. Potom, co umřela moje máma, jsem snad šest měsíců odmítala mluvit.“ Párkrát si potáhne a pak se podívá, jestli cigareta vůbec hoří. „O mojí mámě víš, že jo?“

Přikývnu. Lillia se o tom jednou letmo zmínila. Rakovina. Ale Kat o ní se mnou ještě nikdy nemluvila. A já jsem někde v hloubi duše ráda, že s tím začala, že mi důvěřuje natolik, aby se mi svěřila s něčím tak osobním.

„Jo, to jsem si myslela, jen jsem se chtěla ujistit.“ Zhluboka si potáhne a vypustí kouř. „No, každopádně, nebyl to moc dobrý způsob, jak se s tím vším vyrovnat. Takhle se uzavřít, to nebylo zdravý. Nemůžeš bejt smutná navěky, víš? Moji mamku mi to nevrátilo, to je jasný. Jednoho dne se prostě musíš sebrat a jít dál.“

Zastavím se. „Jak mám jít dál?“

Kat si strčí cigaretu mezi rty a ruce do kapes. „Měla bys třeba, já nevím, vstoupit do nějakýho klubu nebo tak, zkusit se víc zapojit do školních aktivit. Vydržet to do maturity.“

„Jakýho klubu?“

Kat sraští obličej. „Já nevím, Mary! Kluby nejsou zrovna moje parketa. Prostě něco, co tě baví. Musíš trochu chodit ven. Najít si kamarády. Soustřed' se na věci, který máš ráda. Nechci znít jako kráva, ale měla bys začít trochu žít, protože tobě do maturity zbývá ještě další rok.“

V jejím podání to zní tak jednoduše. A možná to je jednoduché. „Já vím, že máš pravdu,“ vzdychnu. „Jen to je... těžký.“

„Ale nemusí bejt.“ Kat se opře o strom. „Prostě si jdeš za svým a nenecháš city, aby se ti motaly v cestě.“ Poplácá se po hrudi. „Já na city skoro nemyslím. A víš proč? Protože kdybych bulela nad vším špatným, co se mi kdy stalo, tak bych se ani nezvedla z postele.“ Podívá se mi do očí. „Slibuju, že se to spraví. Jenom to musíš vydržet.“

Přitáhnu si kabát blíž k tělu. Kat má pravdu, to vím. Víím, že bych se v tom neměla takhle utápět. Po tom, co jsem se pokusila kvůli Reevovi zabít, jsem přišla o celý rok života. Nemůžu to dopustit znovu.

„Děkuju.“ Myslím to upřímně, jsem jí z hloubi srdce vděčná. Protože tehdy jsem byla sama, ale teď mám kamarády, kterým na mně záleží. A to je velký rozdíl.

Dělám úkoly tak dlouho, až už nemůžu učebnice ani vidět, a pak se jdu projít na hlavní třídu. K doku přirazí trajekt a první vozidlo, které z něj sjede, je školní autobus plný fotbalistů. Okna má pomalovaná čísla a hloupými nápisy jako RACKY UTOPÍME!

Ježíši.

Dneska se nejspíš hraje zápas.

Vydám se ke hřišti. Nechci tam zůstat moc dlouho, i když najít místo na tribuně je jednoduché. Je tu sotva poloviční dav fanoušků než na zápase před plesem, možná dokonce ještě menší. Tak už to nejspíš dopadá, když přijdete o největší hvězdu týmu. První zápas po podzimním plese, potom, co se Reeve zranil, jsme prohráli. O dost. Náš druhý útočník Lee Freddington nezvládl ani jednu přihrávku.

Hlouček roztleskávaček stojí stranou. Nacvičují pokřik „O-bra-na! O-bra-na!“ Tohle teď nejspíš budeme slyšet mnohem častěji vzhledem k tomu, že náš tým už prakticky nemá útok. Ostatní roztleskávačky se jen tak poflakují u postranní čáry, jako by byly na tréninku a ne na zápase. Rennie sedí v tureckém sedu na trávě a kouká do mobilu. Lillia a Ashlin stojí u hráčské lavičky a o něčem se baví. Lillia mě zahlédne a věnuje mi zářivý úsměv. Opětuju jí ho.

Hlasatel vítá soupeře a pak se roztleskávačky seřadí u vchodu, aby pozdravily naše hráče vycházející na plochu. Dívám se, jak se do čela skupinky prodírá Teresa Cruzová. Vzhledem k tomu, že je teď hlavním útočníkem Lee Freddington a ona je jeho roztleskávačka, má v týmu důležitější roli.

Rennie to vidí a nacpe se před ni.

První vyjde na hřiště Reeve. Na sobě má dres a tepláky, to, co měl dneska na sobě ve škole. Jen co se objeví, všichni na tribuně se zvednou a jásají. Není to ale stejné nadšení, jakého se mu dostávalo na začátku sezony. Tohle je zdrženlivější potlesk. Uctivější. Ze zdvořilosti.

Reeve se o berlích snaží jít co nejrychleji, ale tráva je promoklá, protože v týdnu přšelo, takže se mu berle boří do hlíny. Čím víc spěchá, tím víc se boří, a to ho zpomaluje.

Ze šatny se vyhrnou ostatní hráči. Snaží se držet za Reeve, dát najevo, že je pořád jejich kapitán, jenže Reeve jde tak pomalu, že se za ním vytvoří zácpa.

Pak podél ostatních projde Lee Freddington. Mine Reeve, jako by byl vzduch, a postaví se do čela. A je to, jako by tím dal svolení i ostatním, protože postupně Reeve obejdou všichni. Reeve jde nakonec v hloučku mezi posledními s Alexem, PJem, trenérem a kluky, kteří na hřiště nesou vodu. Vidím, jak to Reeve frustruje. Táhne nohu v sádře po zemi, takže se mu mezi prsty zasekne tráva a hlína. Zrudne a vypadá to, že každou chvíli vybuchne.

Přestanu tleskat a strčím si ruce pod zadek. Je to hloupé. Víím, že mě to nejspíš oslabuje. Jenže Reeve na tohle vůbec není připravený. Neví, jak ustát to, že je mimo. Byl zvyklý být vždycky v centru dění. Skoro mě bolí se na to dívat. Jako by měsíc i hvězdy byly vyhnány z nebe a donuceny stát se smrtelníky jako my ostatní.

Chtěla jsem, aby měl Reeve pořádný průšvih, aby přišel o to, co mu dodávalo sebevědomí. V hloubi duše jsem věděla, že si tohle zaslouží. Jenže taky si někde hluboko uvnitř přeju, aby k tomu vůbec nemuselo dojít, abychom ho nemusely úplně zlomit, jen abychom mu daly za vyučenou.

První čtvrtinu zápasu hrajeme přesně tak příšerně, jak se čekalo. Na začátku druhé čtvrtiny dostane míč Lee Freddington. Při první přihrávce ho skoro povalí na zem protivník. Náš trenér zařve, že chce oddechový čas, a začne povykovat na kluky v obraně.

Dívám se, jak Reeve od postranní čáry mluví na Leeho, dává mu nějaké rady. Dělá to už od začátku zápasu, ale Lee se na něj ani nepodívá. Sotva zalétne pohledem jeho směrem. Ne proto, že by mu to bylo trapné, ale protože si myslí, že žádné rady nepotřebuje.

Těsně před koncem oddechového času jde Lee Freddington za Alexem Lintem. Vezme ho kolem ramen a něco mu šeptá. Reeve je pozoruje a zatíná čelist.

O vteřinu později vyběhne náš tým znovu na hřiště. Hlou-

ček vede Lee, a když začne akce, napřáhne se s míčem, jako by ho chtěl hodit co nejdál. Dál v poli předběhne Alex Lint hráče soupeře. Lee mu sevřenou spirálou hodí míč a ten přistane Alexovi v rukou.

Touchdown.

PJ míč kopne do brány, abychom získali bod navíc. Zvednu se, abych odešla. Když procházím kolem postranní čáry, roztleskávačky se řadí, aby udělaly sestavu pro svoje hráče. Dopředu vystoupí Teresa Cruzová a Rennie se k ní vrhne a chytí ji za dres.

„Co to děláš?“

„Leemu se povedl touchdown. Jdu udělat jeho sestavu.“

Rennie ji sjede pohledem, jako by byla úplně blbá. „Ten touchdown se povedl Alexovi. Chytil míč. To díky němu máme body.“

Teresa si odfrkne. „Ale vždycky děláme sestavu útočníka –“

„Náš útočník je Reeve. Lee je jen druhořadej náhradník.“

Rennie se vzepne a huláká Reeuvův pokřik tak nahlas, že vidím, jak se Reeve na lavičce ošívá.

Rennie si myslí, že ví, co Reeve potřebuje, ale ve skutečnosti nemá ani páru. Reeve nechce, aby se na něj někdo díval. Už ne. Teď chce jen jedno. Aby ho všichni nechali být.

Vydám se domů. Přesně to udělám. Nechám Reeva být. A nezůstanu jen u toho: Přenastavím si mozek tak, abych na něj už nemyslela, abych k němu už nic necítila. Jinak to nepůjde.

Doma najdu tetu Bette v obýváku. Sedí potmě na podlaze a kolem ní hoří svíčky. Na prknech se dělají loužičky z vosku. Tátu by z toho trefil šlak. Vždycky tvrdil, že podlahy má na celém domě nejradši. Jsou z cedrového dřeva a mají tu nejkrásnější světlou narůžovělou barvu.

„Jsem doma,“ zahlaholím a vejdu do pokoje.

Teta Bette sebou trhne. Teď, když jsem blíž, vidím, že před sebou má rozprostřený kousek plátýnka. Jsou na něm hromádky sušeného listí a bylinek. Teta je balí do malých uzlíčků a zavazuje je motouzkem.

Dováže uzlík. „Ani jsem nevěděla, že jsi odešla,“ řekne našťavaně, jako bych ji vyrušila při něčem důležitém.

„Byla jsem se projít.“ A pak dodám: „Promiň,“ i když se nemám za co omlouvat. Ukážu na balíčky. „Co to je?“

Teta vezme jednou rukou jakousi větvičku a rozemne mezi prsty lístek. „Staré bylinky.“ Vypadá to jako rozmarýn. Nebo možná tymián? Nedokážu to poznat.

„Dobře,“ řeknu. „No, tak dobrou noc.“

Všimnu si, že u paty schodiště leží na zemi hrneček a v něm jeden z tetiných balíčků. Je zapálený, žhnou v něm rudé uhlíky a ke stropu se z něj line proužek svíjejícího se kouře.

Co to prokristapána je?

V hlavě mi začne tepat bolestí.

Rozkašlu se. „Ehm, teto Bette? Myslíš, že je bezpečný nechávat v chodbě tady tu hořící věc?“ Mám strach, že zním povýšenecky, ale je to vážně znepokojivé. A je mi z toho špatně.

Teta Bette neodpoví. No nic. Se zadržným dechem, abych nevedchla další kouř, tu věc obejdu a vyběhnu do svého pokoje.

KAPITOLA ČTYŘI

KAT

Po škole a rozmluvě s Mary jdu domů, ohřeju tátovi v mikrovlnce večeři a hodím do sebe misku cereálií. Pak se vydám na trajekt. Slunce už zapadlo a vítr je prudký a štípe. Zapnu si mikinu až ke krku a natáhnu na hlavu kapuci. Už dávno jsem měla začít nosit zimní kabát, ale ten, co jsem si koupila loni, přímo nesnáším. Je to opravdový tmavě šedý vojenský kabát. Našla jsem ho v sekáči. Jenže nemá podšívku a je z vlny, ze které mě svědí kůže. Možná že když se na pevninu dostanu včas, můžu se zastavit v sekáči a mrknout se, jestli nemají něco jiného.

V přístavišti to vypadá úplně jinak než v létě, kdy je parkoviště plné a lidi stojí na trajekt frontu. Je tu úplně mrtvo, až na pár dodávek a několik málo osobních aut. Většina zaměstnanců, které tu znám, už na sezonu odjela, takže budu nejspíš muset jízdenku pěkně zacvakat. Dojdu k pokladně, ale za okýnkem sedí chlápek, co se kamarádí s mým tátou, a odmítne si ode mě vzít peníze. Což je super. Stává

se mi to často, ale stejně jsem vždycky znova vděčná až na půdu.

Kdybych seděla na palubě, umrzl by mi zadek, takže si sednu dovnitř do kavárny. U stolu tu pije čaj čtveřice staroušů a listují v knize o ptácích. Označují si ty, které dneska viděli. Dám si víc nahlas hudbu a zavřu oči. Fakt doufám, že umřu mladá, protože si nechci ani představovat, že takovou blbost někdy dělám já.

A pak se mi sevře žaludek – nejspíš provinilostí –, protože vím, že už je to pár týdnů, co jsem se za Kim v obchodě naposled stavovala. Nebyla jsem tam od té naší hádky, když jsem potřebovala kopírku, abych nafotila ty Alexovy přihřáté básničky kvůli naší pomstě. Byla jsem do toho tak zažraná, že jsem se na Kim úplně vykašlala ve chvíli, kdy potřebovala kamarádku.

Doufám, že mi odpustí.

V sekáči bohužel žádné zimní kabáty nemají, jen letní hadry od lidí, co po létě vyklízeli skříň. Dojdu necelé dva kilometry k Paulovu butiku. Day of the Dogs budou sice hrát až později, ale tím líp, aspoň budeme mít čas s Kim všechno probrat. Předem se rozhodnu, že nebudu vytahovat žádné svoje věci. Dneska večer dám Kim šanci, aby si vylila srdce. Možná se to mezi ní a Paulem nějak vyřešilo. Kdo ví, třeba jeho žena ve skutečnosti netuší, že to spolu dělají. Doufám.

Vejdou do obchodu a za kasou je někdo, koho nepoznávám, hubený týpek s dekou na zádech. A tak zamířím přímo dozadu, kde se konají koncerty. Snažím se protáhnout dveřmi. V garáži je tma a před pódiem se už tísní pár lidí, dychtivých zajistit si dobré místo na koncert. Někdo mě chytí za paži.

„Vstupný je deset dolarů.“

Otočím se a vidím samotného Paula. Vlasy má ostříhané úplně na krátko a šedivější, než si pamatuju. Na sobě má staré tričko s logem Sex Pistols, těsné potrhané džínny a plá-

těné kecky. Na chlapa je poměrně malý, ale postavu má dobrou. Kim tvrdí, že od té doby, co je čistý, chodí pravidelně do posilovny a nikdy nevynechá. Dřív podle všeho jel v hodně tvrdých drogách. V takových, co se píchají do žíly.

Každopádně se na něj usměju. Už jsme se potkali. „Zdarec, Paule.“

Paul mě nepustí. „Vstupný je deset dolarů.“

Vytrhnu se mu a zalétnu pohledem k budce zvukaře, jestli Kim náhodou není tam. Ale je v ní prázdně.

„Jsi hluchá?“

„Kde je Kim?“ odseknu a vím, že znám našťvaně.

Paul se zatváří zaskočeně. „Ty se znáš s Kim?“

„Je to moje dobrá kámoška.“

Paul založí ruce na hrudi. „Kim už tady nepracuje.“

„Cože? Jak to?“

„Kradla tady v obchodě, tak jsem ji vyrazil.“

Přimhouřím oči. „Ty lháři,“ prsknu.

„Prosím?“

„Slyšels dobře.“ Úplně se třesu vzteky. „Jsi lhář. Kim by tu nikdy nic nešlohla.“ To vím jistě. Kim by Paula nikdy v životě neokradla. Strašně moc tu dřela. Jednak proto, že milovala hudbu, a jednak proto, že milovala jeho.

Paul mi namíří prstem do tváře. „A jak teda říkáš tomu, že pouštěla lidi na koncerty zadarmo, co? Kdy jsi tady naposled platila vstupný?“

„Ty zasranej srabe.“ Vypálím to tak nahlas, že lidi kolem se na nás otočí. „Nejdřív pícháš svoji zaměstnankyni, a když tě u toho nachytají, tak ji vyhodíš.“

Paul si odfrkne, jako by mu to bylo ukradený, ale já na něm vidím, že je vzteky bez sebe. „Tak fajn, mladá. Padej odsud.“ Zvedne potetovanou paži a začne mávat na vyhazovače Franka, který se opírá o zesilovač. Frank se k nám došourá a nevypadá ani trochu rád, že mě musí vyhodit.

„Doufám, že tvoje žena ví, jakéj je její manžel čurák!“ ječím z plna hrdla. „Klidně jí to řeknu sama!“

„No tak, Kat,“ chlácholí mě Frank a chytí mě oběma rukama.

Začnu sebou mrskat a sypu ze sebe všechny nadávky, které znám, v jednom nekonečném proudu.

Frank mě odvede do zadní chodby vedle místnůstky, kde zevlují kapely předtím, než jdou na jeviště. I teď je slyším, jak se rozehrávají, smějí se a povídají si.

„Jsi v pohodě?“ zeptá se mě Frank.

Snažím se přemocť pláč, a tak praštím pěstí do zdi. „Kam šla?“

Frank pokrčí rameny. „Před pár týdny se strašně pohádali. Paul jí dal čtyřiaadvacet hodin na to, aby si nahoře sbalila věci a vypadla. Kim to zvládla za tři a cestou sbalila ještě i všechny prachy ze sejfu.“

Takže Kim Paula vážně okradla? Frank nejspíš vidí šok, který se mi zračí ve tváři, protože potřeše hlavou, jako bych se totálně zmýlila. „Spíš to ber tak, že si vzala odškodnění.“

„Ale tenhle krám stejně tak moc nevydělává. Kolik v tom sejfu mohlo bejt? Tak maximálně tisíc doláčů? S tím se daleko nedostane. Nemá na barák ani nic takovýho. S rodičema už roky nemluvila. Nejspíš je z ní... bezdomovec.“

„Bude v pohodě,“ zopakuje Frank, ale tentokrát o něco nejistěji.

V tu chvíli už slzy neudržím. Nedokážu přestat brečet a na Frankovi je vidět, jak je mu to nepříjemné. Otrů si nos do rukávu. „Jestli bude volat, řekneš jí, že jsem tu za ní byla?“ poprosím.

Frank přikývne, ale je to ten typ přikývnutí, u kterého oba víme, že se to nikdy nestane. Kim je nadobro pryč.

Když mě postranním vchodem vede na ulici, bulím jako želva. Rozloučí se se mnou a zabouchne mi dveře před no-

sem. Snažím se Kim zavolat na mobil, ale číslo je nedostupné. Samozřejmě.

Myslím na ni, jak se s tím vším musí potýkat sama. Přemítám, jestli ji napadlo mi zavolat. Požádat mě o pomoc. Nejspíš ne. Nejspíš ani jednou. Protože jsem jen pitomá nána ze střední. Protože když se mi jednou jedinkrát chtěla doopravdy svěřit, nestarala jsem se o nic jiného než o svůj zatracený život.

Připadám si jako totální šmejda. Zklamat holku, kterou jsem brala jako nejlepší kámošku, zrovna když mě nejvíc potřebovala. Taková lekce je pěkně naprd, ale v tu chvíli sama sobě slíbím, že už nikdy nebudu takhle špatná kamarádka.

KAPITOLA PĚT

LILLIA

V pondělí na tréninku roztleskávaček Rennie dělá, že neexistuju. Nedívá se na mě, nemluví se mnou. Ani slovíčko. Ani když stojíme v kroužku jen já, ona a Ashlin a probíráme, jaké sestavy budeme nacvičovat. Rennie upírá oči na Ashlin, mluví jenom s ní.

Jako bych byla neviditelná.

Snažím se nebrat si to příliš k srdci. Rennie miluje, když mě může ignorovat. Je to v podstatě její nejcharakterističtější jednání. Nejvíc mě na tom štve to, že jsem jí neudělala nic, čím bych si ho zasloužila.

Nebo aspoň ne nic, o čem by věděla.

Takže i když se ke mně chová příšerně, pořád se s ní bavím. Teda, tak jak to jde. Třeba jí řeknu: „Mám pocit, že Melanie má při zakončení trochu pozdní nástup.“ Rennie mi pochopitelně neodpoví, ale jde za Melanií a nakáže jí, aby si hlídala rytmus.

Když se v šatně převlékáme, pozve Rennie Ashlin k sobě

na večeri. Přímo přede mnou. „Jasně!“ zajásá Ash, a když jí dojde, že stojím vedle nich, zamračí se. „A co ty, Lil?“ obrátí se na mě. „Jdeš taky?“

Rennie se ke mně okamžitě otočí zády, čelem ke své skříňce, aby mi dala najevo, že nejsem vítaná.

„Nemůžu. Musím do stájí.“ Nemusím, ale stejně jsem to plánovala už několik týdnů. Poslední dobou na Fantomovi jezdí častěji Nadia než já. Nechci, aby na mě zapomněl. Navíc nechci, aby to vypadalo, že mi na tom nějak záleží. V pondělí mají u Rennie vždycky pizzu a ta, kterou si objednávají, mi stejně nechutná. Podle mě na ni dávají moc omáčky.

Rennie se mojí výmluvě vysměje. Nikdy neměla mého koně ráda. Jednou se na něm zkoušela projet, ale jen co se vysoukala do sedla, začal Fantom klusat do strany, protože ho Rennie tiskla kolena a tahala uzdou doleva. Řekla jsem jí, aby zvedla otěže, ale ona místo toho začala vyšilovat a seskočila dolů, i když byl Fantom pořád v klusu! Dopadla tvrdě na zem a odřela si obě kolena. Chlapi ze stáje k ní okamžitě přiběhli, ale taky jí spílali, protože sesedat takhle z koně je nebezpečné. Rennie bylo hrozně trapně. Šla na parkoviště a tam trucovala, zatímco já vedla Fantoma zpátky do jeho stání a odsedlala ho.

Vysadím Nadiu před domem. Na každé červené a stopce čekám, jestli se zmíní o tom, jak se ke mně Rennie chová, jestli si všimla, jak mě ignoruje, ale Nadia si celou cestu esemeskuje s kamarádkami.

Cestou do stájí mě napadne, že Kat a Mary by mi nikdy nic takového neprovedly. Nevyšťípaly by mě jen tak, bez důvodu. Rozhodnu se zavolat k Maryině tetě a poslat Kat esemesku, zeptat se, jestli nechtějí zajet do stájí a chvíli tam se mnou pobýt. Vsadím se, že Mary by se Fantom líbil. Klidně jí ukážu, jak ho hřebelcovat.

Kat mi odpoví takřka okamžitě. Konskej hnuj? To be-
ruuuu! Vyprsknu smíchy a hned je mi líp.

Zavolám k Mary a telefon zvedne její teta. Její hlas zní
rozespale, jako by se právě probudila. „Haló?“

„Dobrý den, je Mary doma?“ zeptám se.

Na druhém konci se rozhostí ticho.

„Tady Lillia,“ představím se, „jsem Maryina kamarádka
ze školy. Chtěla bych ji pozvat dneska odpoledne na koně.“
Pořád ticho. „Takže... kdybyste jí to mohla vyřídit, byla bych
moc ráda.“

Těžké oddechování. Pak cvaknutí a oznamovací tón.

Zavěsila! Mary sice říkala, že je její teta trochu divná, ale
kruci. Tohle bylo strašidelný. Přísahám, že té holce koupím
k Vánocům mobil.

Když dorazím do stájí, je už moc pozdě na to, abych se šla
projet, a tak jdu Fantoma vyhřebelcovat. On během toho ne-
hybně stojí. Přejíždím mu hřebem po srsti a šeptám mu do
ucha. Srst se mu leskne jako černý samet. Když dojdu k jeho
šjí, snaží se otočit a lehce mě ožužlává.

Když na něm jezdí Nadia, vždycky nechává hřebelcová-
ní a čištění kopyt na zaměstnancích stáje. Ale já mám prá-
vě tohle na ježdění nejradši. Musíte si ke koni vybudovat
vztah, získat si jeho důvěru. A já Fantomovi plně důvěřuju.
Vím, že by mi nikdy neublížil. I když jsem za ním už bůhví-
kolik týdnů nebyla, zdraví mě, jako bychom se viděli nedáv-
no. Bývala jsem do Fantoma tak zaláskovaná, že bych býva-
la klidně ve stáji i spala, kdyby mě mamka nechala. Kdy mě
to přešlo? Když jsem se stala roztleskávačkou? Přemítám,
jestli si toho Fantom všiml, jestli mu bylo smutno z toho,
že jsem za ním skoro přestala chodit. Z toho pomýšlení mi
je do pláče.

Jeden ze zaměstnanců stájí zaklepe na dveře. „Někdo za
tebou přišel, Lillie.“

„Super, díky.“ Vykouknu ze stání a podívám se do chodbičky. Blíží se ke mně Kat a drží si nos. Zamávám na ni. „Kat, tady!“

Kat se zastaví uprostřed stáje a dává pozor, aby se moc nepřiblížila ke stáním s koňmi. „Ty vole, nemohly bysme se scházet někde jinde? Tady to smrdí jak pes.“

Zhluboka a dlouze se nadechnu. „Děláš si srandu? Já tuhle vůni miluju!“

Kat se zatváří skepticky, sundá si prsty z nosu a opatrně začichá. A hned se začne dávit. „Bejt tebou, tak to radši nikomu neříkám.“

„No dobře. Vede odsud hezká stezka k pobřeží. Nikdo teď venku nejezdí, můžeme se po ní projít.“

„Jo, super.“ Kat lapá po dechu. Otočí se na patě a vyběhne ze stáje ven.

Přejedu Fantoma ještě několikrát kartáčem a pak náčiní uložím. Před odchodem mu ještě dám pusku. Venku je prakticky tma a taky trochu zima, ale přesto s Kat vykročíme na stezku.

„Volala jsem Mary,“ povím Kat. „Ale nejsem si jistá, jestli jí teta –“

„Holky! Počkejte!“

Obrátíme se a vidíme, jak k nám běží Mary. „Lillie, promiň, že jsem ten telefonát zmeškala. Usnula jsem. Vždycky si po škole chodím na chvíli lehnout.“

„Nuňu,“ ušklíbne se Kat.

„Je doma všechno v pohodě?“ zeptám se opatrně. „Tvoje teta po telefonu působila trochu divně. Ani jsem nedoufala, že ti ten vzkaz předá.“

Mary vzdychne. „Teta Bette najela na vlnu filozofie nového věku. Má radši knihy a křišťály a takový věci než mluvení s živýma lidma.“ Zavrtí hlavou. „Tak co, jak to jde?“

„Jde to,“ odpovím. „Jen se mi po vás zastesklo.“

Kat si mě změří pohledem. „Jak to jde s Ren?“

„Moc ne,“ vzdychnu. To je celé. Jasně, nejradši bych to ze sebe všechno vysypala. Mám sto chutí jim říct, jak strašné to je, ale nemůžu. Kat si prošla přesně tím, čím si teď procházím já. Pro ni to nejspíš bylo ještě horší. Tak na co bych si měla stěžovat?

Kat ale projevívá překvapivý soucit. Poplácá mě po zádech. „Neboj. Brzo ji nasere někdo jinej a na tohle zapomene. Hele, třeba to zrovna budu já!“

„A taky máš nás,“ přidá se Mary.

Usměju se na ně. „Dík, holky.“

Potom se odmlčíme. Není to žádné trapné ticho, spíš jako bychom si už neměly moc co říct. A možná nemáme, ale přesto je fajn být pohromadě.

KAPITOLA ŠEST

KAT

Po zazvonění na konci třetí vyučovací hodiny jdu místo na matiku do knihovny, protože studijní oddělení nabízí čtvrtákům kurz vyplňování přihlášek na vysokou.

Jsem si v podstatě jistá, že to bude ztráta času. Budu se hlásit v předtermínu na Oberlin a vím přesně, co po mně budou chtít. Vyplnit základní údaje do přihlášky a k tomu napsat osobní esej o tom, kdo jsem a proč tam chci jít. Měla by to být hračka.

Jenže v létě, když se dělaly testy způsobilosti na vysokou, jsem nedostala až tak moc bodů, takže teď potřebuju všechny pojistky, které jsou. Celý systém je zatraceně debilní. V testech způsobilosti je spousta triků, jak odpovídat na otázky, abyste si nahrabali o stovky bodů víc. Proto mají bohatí lidi mnohem lepší skóre než chudí. Děcka z bohatých rodin si můžou dovolit speciální doučování, kde vám tyhle triky poradí.

Já si soukromé doučování nemůžu dovolit ani omylem, takže jsem si z knihovny napůjčovala ranec knih. Některé

z nich byly už dost zastaralé a v jedné nějaký chytrák vyplnil modelové testy propiskou, ale i tak jsem se snažila vzít si z toho co nejvíc. Očividně to nestačilo. Vlastně se o tom hodlám zmínit v té osobní eseji. Oberlin je liberální, pokroková škola. Z toho, že jsem z nižší třídy a bouřím se, si sednou na zadek. Přesto ale budu muset příští měsíc na testy způsobilosti znova a zlepšit si skóre aspoň o pár stoveček.

Jestli existují nějaké tipy a triky, které mi pomohou vylepšit přihlášku na Oberlin tak, aby byla neprůstřelná a vyčnívala nad všechny ostatní, potřebuju je znát. Udělám cokoli, jen abych mohla z ostrova Jar navždy vypadnout. Ohio asi není zrovna nejvíc cool stát, ale přesně tam se chci přestěhovat.

V knihovně je pusto, tak mrtvo, že mě napadne, jestli se kurz náhodou nekoná někde jinde. Zajdu k pultu za knihovnicí, která zírá do monitoru. Zvednu svoji žlutou průkazku. „Nevíte, kde –“ začnu, ale knihovnice mě umlčí výživným „Pššššt!“, ačkoli tu kromě ní nikdo není. Pak ukáže k zasedací místnosti vedle počítačů.

Moc lidí tu není, asi pět čtvrtáků, z nichž některé znám a některé ne. Sednu si dozadu, otevřu batoh a vyndám si přihlášku na Oberlin. Vyplňuje se online, ale já si ji vytiskla, abych si mohla všechny odpovědi dobře promyslet.

Se zvoněním nakráčí do zasedačky paní Chirazová, vedoucí studijního oddělení. Na sobě má splývavé černé kalhoty a pletenou šálu, která se stala její neoficiální uniformou. Ta ženská snad nemá v šatní skříni nic jiného.

Zamračí se, nejspíš je zklamaná, že přišlo tak málo lidí. Pak si ale všimne mě a celá se rozzáří. „Katherine DeBrassiová! Jak se vede?“

„Fajn,“ zamumlám a sklopím hlavu k papíru.

„Měly bychom si dohodnout osobní schůzku a všechno pěkně probrat!“ pokračuje až příliš veselým tónem, který potvrzuje moje nejhorší domněnky.

Musela jsem k ní chodit, když mi umřela mamka. Ne že bych to potřebovala. Nevyšlovala jsem, nebrečela jsem při vyučování ani nic takového. Ale paní Chirazová viděla nekrolog v novinách. Dokonce si ho vystříhla a přišla si pro mě do hodiny. „Nechtěla by sis popovídat?“ zeptala se mě takovým divně klidným hlasem. Ani nebyla moje studijní poradkyně, pracovala jen se staršími žáky. Ale nejspíš se zaměřuje na vyrovnávání se se ztrátou blízkého.

„Ne, to teda nechtěla,“ odsekla jsem.

A ta kráva mi napařila pět povinných sezení!

Bylo mi jasné, že je ve svém živlu. Pomáhat žákyni vyrovnat se se smrtí rodiče. Vždycky jsem jen vlezla do dveří a ona zářila jako dítě u vánočního stromečku. Pro školní psychology je smrt rodiče jako droga. A taky zneužívání, nechtěné těhotenství studentek a poruchy příjmu potravy. Během těch sezení jsem jí řekla sotva dvě slova. Na posledním mi dala příručku o tom, co dělat, když vám někdo umře, a další blbiny, které jsem hodila do koše hned, jak mě propustila.

„No, vypadá to, že pro dnešek už jsme všichni,“ pronese a rozhlédne se po zbytku osazenstva. „Doufám, že svým spolužákům a kamarádům povíte, jak užitečný tenhle kurz je.“ Chystá se za sebou zavřít dveře, ale někdo jí v tom zabrání.

Alex Lint.

Na sobě má tmavé džíny, černobíle kostkovanou košili a tmavě zelený svetr. „Omlouvám se, že jdu pozdě.“ Je tu sice hromada prázdných míst, jenže Alex zapluje na židli přímo vedle mě. „Takže jsme oficiálně lůžři,“ pošeptá mi a zasměje se.

„Mluv za sebe,“ syкну. Zní to trochu jedovatě, a tak se taky uculím.

Ne že by mi záleželo na tom, co si o mně myslí. Už mi je fuk. Léto je daleko za námi.

Paní Chirazová spustí přednášku. Přihlášku na vysokou rozdělí na tři části. Dotazník, doporučení a osobní esej.

„Esej je ta nejdůležitější část. Je to vaše jediná příležitost ukázat přijímací komisi, kdo doopravdy jste, vysvětlit, co jste zač. Je to příležitost se odlišit, dovolit jim, aby vás poznali, a aktivně upozornit na ty části vašeho vysvědčení, ve kterých nedosahujete nejvyšších kvalit, a objasnit je. Na to se společně zaměříme. Vzhledem k tomu, že je nás tak málo, rozdělíme se do dvojic.“

Cítím, jak na mě Alex upírá pohled. Okamžitě se obrátím opačným směrem ke Garymu Rotinimu, který sedí na druhé straně, ale ten už se bohužel dal dohromady s jednou holkou, co se mnou chodí na tělák. Netuším, co ta tu dělá. Na obor kosmetička snad ani není potřeba psát eseje.

Alex mi položí ruku na rameno a zmáčkne. „Je to na tobě, Kat. Pověz mi svoje nejhlubší, nejtemnější tajemství.“

Ztěžka polknu. Kdyby jen Alex věděl, co jsem od léta prováděla. Už by se se mnou nikdy nebavil. Ne že by mi na tom záleželo, jak už jsem řekla.

„To bys nerozdýchal,“ ušklíbnu se.

„Tak začnu já.“

„Ty jsi lázeňská oplatka. Ty tvoje nudný tajemstvíčka mě tak akorát uspí.“ Rozhlédnu se po místnosti, jestli tu není do dvojice ještě někdo jiný.

Alex se na židli otočí tak, aby ke mně byl čelem. „Hej, já mám taky temný hloubky. Nejsem žádná oplatka.“

Zakoulím očima. „Tak to dokaž.“

Alex se ohlédne přes rameno, pak přes druhé. „V sedmi letech jsem se jednou pokusil líbat holku, co mě hlídala, když mě ukládala do postele.“

„Panebože!“

„Co? Byla fakt hezká! Vlasy jí voněly jako třešňová zmrzlina.“

Zakloním se. „Okamžitě to vem zpátky, ty úchyle, nebo s tebou už nikdy nepromluví!“

Alex zahanbeně položí hlavu na stůl.

Natáhnu se a chci mu prohrábnout vlasy, ale pak si to rozmyslím a stáhnu ruku zpátky. Poslední, co potřebuju, je nějak to mezi námi ještě rozdmýchávat. Nepotřebuju s Alexem Lintem flirtovat, i když je to celkem zábava. Nemůžu se nechat rozptylovat od svého cíle, a to je vypadnout už jednou provždy z tohoto ostrova.

KAPITOLA SEDM

LILLIA

Po škole mi zavolala Ash a tak dlouho do mě hučela, až jsem se začala cítit provinile a slíbila, že k ní přijedu. Pořád mluvila o tom, jak dlouho už jsme nic nepodnikly jen my dvě. Což je pravda. Kromě tréninků roztleskávaček se s ní skoro nevidám.

Takže je jasné, že mě dost překvapilo, když jsem na příjezdové cestě u Ashlinina domu uviděla Renniin džíp. Skoro jsem se rovnou otočila a jela domů, ale nechtěla jsem se Ash dotknout. A v hloubi duše jsem nejspíš doufala, že s tím třeba Rennie souhlasila, že se chce usmířit.

Jenže když jsem zazvonila a Rennie otevřela dveře, nasadila takový výraz, že mi bylo jasné, že by mi je nejradši rovnou zabouchla před nosem. Neudělala to, ale viděla jsem jí na očích, že k tomu neměla daleko.

Takže teď sedíme u Ashlin na sedacích vacích, které nedovolí svojí mámě vyhodit, koukáme na televizi a lakujeme si nehty. Musely jsme se uklidit do doupěte ve sklepě,

protože Ashlinina mamka nemá ráda výpary z laků na nehty. Prý z nich má migrénu.

Ash se nás snaží rozpovídat, ale hovor vážne. Všechny se soustředíme na lakování nehtů.

„Podej mi odlakovač,“ rozkáže Rennie a Ash jí ho poslušně podá. Nanáším si právě druhou vrstvu, když se zeptá: „Už jste začaly s přihláškama na vysokou?“

„Ani zdaleka,“ odpovím a rozdělám si tyčinku Snickers, kterou jsem našla v kabelce. Ash má sice nejlepší výběr laků na nehty, ale nic moc k snědku. Její mamka drží bezlepkovou dietu. „Nejspíš budu každé víkend až do ledna sedět nad osobní esejí.“

Ash se ke mně otočí. „Pořád se chceš hlásit do Bostonu, Lil? Protože mě napadlo, že bych to tam zkusila taky, i když mě asi nevezmou. Ale kdyby jo... nechceš se mnou bydlet?“

„No jasně!“ kývnu. „Koupíme si stejný povlečení a tak.“

Ash je hrozně nepořádná, ani omylem bych s ní v jednom pokoji nebydlela. Navíc taky pochybuju, že by ji na Boston College vzali. Ale na tom teď nesejde, protože Rennie si nás měří přimhouřenýma očima.

Není to moc dobrý pocit, být zas jednou třetí kolo u vozu, co, Ren?

Ashlin vypískne a zatleská. „Juchů! Chtěla bys radši bydlet na koleji, nebo si najít nějakéj privát ve městě?“

Tohle je až příliš snadné. „Spíš na koleji, minimálně v právu. Aspoň nám nic neuteče. Víš co, veškerá zábava, noční učení ve studovně, flirtování s klukama z koleje, objednávání pizzy ve čtyři ráno a tak. To chceme přece zažít spolu, ne? A pak se ve druháku klidně můžeme odstěhovat do města.“ Okamžitě se cítím jako kráva, malicherná a zlá, že se snažím Rennie ublížit. Cítím se jako... Rennie.

„A co ty, Ren? Už máš přihlášku vyplněnou?“

„Jo. Zabralo mi to asi tak pět vteřin.“

Na státní vysoké škole na ostrově Jar nemají moc těžké přijímačky. Rennie nejspíš ani nemusela psát esej. Dřív, když mluvila o tom, že půjde na státní vysokou na ostrově, z toho byla dost rozmrzelá. Stěžovala si, že bude jediná, kdo tu zůstane trčet. Dneska se ale netváří ani trochu mrzutě, právě naopak. Skoro si prozpěvuje.

Nanáší si krycí lak a vlasy jí padají do očí. „Pro mě ani nemá cenu se hlásit na univerzitu. Stejně s Reeveem nevíme, kde bude nakonec hrát, musíme počkat, až se uzdraví a bude zase moct mluvit se skauty ze škol.“

Jo, a taky ještě takový detail, že máš známky na nic a na univerzitu nemáš peníze, chci dodat, ale radši držím jazyk za zuby.

„Odchodím si semestr tady na státní, dostanu samý jedničky a pak přestoupím tam, kde bude Reeve.“

„Vy se s Reeveem určitě jednou vezmete,“ usměje se Ashlin. „V podstatě jsi mu zachránila život, jak jsi při něm stála během celý ty tragédie.“

Tragédie? Vlna tsunami, která smete celou vesnici, to je tragédie. Reeve je jen sportovec ze střední, který si zlomil nohu. Bude v pohodě.

„On by pro mě udělal to samý,“ řekne Rennie a já nemůžu uvěřit, že to dokáže vyslovit s vážnou tváří. Jako by Reeve byl schopný hnout prstem pro kohokoli jiného kromě sebe! „Jo, a když už o tom mluvíme, do konce tejdne nebudu na tréninku. Reeve je objednaný k pár specialistům na sportovní medicínu na pevnině.“ Spokojeně se pro sebe usměje. „Zejtra mu sundají sádku, přesně podle plánu.“

S trhnutím zvednu hlavu. „A proč kvůli tomu musíš prošvihnout trénink?“

Rennie mě ignoruje. „Ash, vezmeš to za mě?“

Ashlin po mně střelí rozpačitým pohledem. „Jasně, my to s Lil zvládneme... že jo, Lil!“